

Cei șaptezeci de ani uitați ai Tirului

Jeff Pippenger

2023-08-12

Cei șaptezeci de ani uitați ai Tirului

Toți profetii identifică sfârșitul lumii.

Fiecare dintre profetii din vechime a vorbit mai puțin pentru vremea lor decât pentru a noastră, astfel încât rostirea lor profetică rămâne valabilă pentru noi. "Acum, toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca pilde; și sunt scrise spre învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor." 1 Corinteni 10:11. "Nu pentru ei înșiși, ci pentru noi au slujit ei în ce privește aceste lucruri, care v-au fost acum vestite de către cei ce v-au propovăduit Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din cer; în care lucruri îngerii doresc să privească." 1 Petru 1:12. . . .

„Biblia și-a adunat comorile și le-a strâns laolaltă pentru această ultimă generație. Toate marile evenimente și solemnele acte ale istoriei Vechiului Testament s-au repetat și se repetă în biserică în aceste zile din urmă.” Mesaje alese, cartea 3, 338, 339.

Toate cărțile Bibliei își au încheierea în cartea Apocalipsei.

"În Apocalipsa se întâlnesc și se încheie toate cărțile Bibliei." Faptele apostolilor, 585.

Mesajul final de avertizare pentru locuitorii planetei Pământ este identificat în Apocalipsa, capitolul 18.

Și după aceste lucruri am văzut un alt înger coborând din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. Și a strigat cu tărie, cu glas puternic, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locuință a demonilor, și temniță a oricărui duh necurat, și cușcă a oricărei păsări necurate și urâte. Căci toate neamurile au băut din vinul mâniei desfrânării ei, și împărații pământului au săvârșit desfrânare cu ea, iar negustorii pământului s-au îmbogățit prin belșugul desfătărilor ei. Apocalipsa 18:1-3.

Expresia "Babilonul cel mare" reprezintă Biserica Romano-Catolică, iar în Isaia, capitolul douăzeci și trei, "Babilonul cel mare" este reprezentat ca Tir.

Prorocia împotriva Tirului. Urlați, corăbii ale Tarsisului; căci este pustuită, încât nu mai este casă, nici intrare; din țara Chitim li s-a făcut cunoscut. Tăceți, locuitori ai insulei, tu, pe care negustorii Sidonului, care trec peste mare, te-au umplut. Pe ape mari, sămânța Șihorului, secerișul râului, este venitul ei; și ea este o piață a neamurilor. Rușinează-te, o, Sidonule, căci marea a vorbit, chiar puterea mării, zicând: Nu am durerile nașterii, nici nu nasc copii, nici nu hrănesc tineri, nici nu cresc fecioare. Cum au fost la vestea despre Egipt, așa se vor îndurera cumplit la vestea despre Tir. Treceți în Tarsis; urlați, locuitori ai insulei. Este aceasta cetatea voastră veselă, a cărei vechime este din zile străvechi? Însăși picioarele ei o vor duce departe, ca să locuiască în pribegie. Cine a hotărât aceasta împotriva Tirului, cetatea încununată, ai cărei negustori sunt prinți și ai cărei târgoveți sunt cei cinstiți ai pământului? Domnul oștirilor a hotărât-o, ca să întineze trufia oricărei slave și să aducă în dispreț pe toți cei cinstiți ai

pământului. Străbate-ți țara ca un râu, fiică a Tarsisului: nu mai este opreliște. El și-a întins mâna peste mare, a zguduit împărățiile; Domnul a dat poruncă împotriva cetății negustorești, ca să nimicească întăriturile ei. Și a zis: Nu te vei mai bucura, fecioară asuprită, fiică a Sidonului; scoală-te, treci la Chitim; nici acolo nu vei avea odihnă. Iată țara Caldeilor; poporul acesta nu era, până ce Asirianul a întemeiat-o pentru cei ce locuiesc în pustie: ei i-au ridicat turnurile, i-au înălțat palatele; iar el a adus-o la ruină. Urlați, corăbii ale Tarsisului; căci țaria voastră este pustiită. Și va fi în ziua aceea: Tir va fi uitat șaptezeci de ani, după zilele unui singur rege; iar după sfârșitul celor șaptezeci de ani, Tir va cânta ca o desfrânată. Ia o harpă, străbate cetatea, tu, desfrânato uitată; fă melodie plăcută, cântă multe cântări, ca să îți se aducă aminte. Și se va întâmpla, după sfârșitul celor șaptezeci de ani, că Domnul va cerceta Tirul, și ea se va întoarce la plata ei și va desfrâna cu toate împărățiile lumii de pe fața pământului. Și negoțul ei și plata ei vor fi sfințenie pentru Domnul: nu vor fi strânse, nici puse deoparte, căci negoțul ei va fi pentru cei ce locuiesc înaintea Domnului, spre hrană îndestulătoare și pentru îmbrăcăminte trainică. Isaia 23:1-18.

Sora White scrie: „Toate marile evenimente și actele solemne ale istoriei Vechiului Testament s-au repetat și se repetă în biserică în aceste zile de pe urmă.”

Isaia, capitolul douăzeci și trei, abordează relațiile profetice ale Națiunilor Unite, Papalității, Statelor Unite și Islamului. Pentru a recunoaște aceste adevăruri, anumite simboluri din capitol trebuie definite de către Inspirație. Odată ce simbolurile sunt definite, succesiunea evenimentelor este destul de clară. Simbolurile din capitol care trebuie definite sunt:

Povara, Tir, Desfrânata, Asirianul, Țara Haldeilor, Turnurile și palatele, Tarsis, Sămânța lui Șihor, Țara Chitimilor, Sidon, Cetatea neguțătorilor, Vestea Egiptului și vestea Tirului, Vaietul, O fiică, Șaptezeci de ani, Zilele unui singur împărat, Uitarea și aducerea-aminte

Cuvântul „povară” din versetul întâi indică o prorocie de pieire împotriva împărăției Tirului.

Povară: H4853 - Din H5375; o povară; în mod specific tribut, sau (în sens abstract) cărașie; în mod figurat o rostire, mai ales o osândă, îndeosebi cântare; mintal, dorință: - povară, a duce de parte, profeție, X ei au așezat, cântare, tribut.

Povara Tirului este unul dintre numeroasele pasaje din Biblie în care este identificată judecata finală a Bisericii Romano-Catolice. O „povară”, prin uz și prin definiție, este o profeție și, în primul rând, o profeție de nenorocire. În Isaia există unsprezece „poveri”, iar de opt ori cuvântul este folosit pentru a descrie o povară purtată pe umeri. Cele unsprezece ocurențe în care cuvântul „povară” apare ca profeție de nenorocire sunt Isaia 13:1; 15:1; 17:1; 19:1; 21:1, 11, 13; 22:1; 30:6 și, desigur, capitolul douăzeci și trei, unde găsim povara Tirului. Merită să așezăm laolaltă toate profețiile de nenorocire din Isaia, pentru a evalua care putere este reprezentată în zilele din urmă. Unsprezece profeții de nenorocire sunt greu de tratat deodată, așa că voi oferi o definiție succintă a fiecărei profeții de nenorocire, pentru a stabili contextul pentru capitolul douăzeci și trei.

În capitolul al treisprezecelea, profeția de nimicire împotriva Babilonului vizează Babilonul modern de la sfârșitul lumii, care este desfrânata Romei, înfățișată de asemenea în capitolul al șaptesprezecelea al Cărții Apocalipsei.

Și a venit unul dintre cei șapte îngeri care aveau cele șapte cupe și a vorbit cu mine, zicându-mi: Vino aici; îți voi arăta judecata desfrânatei celei mari, care șade pe ape multe; cu care împărații pământului au desfrânat, iar locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul desfrânării ei. Și m-a dus, în Duhul, în pustie; și am văzut o femeie șezând pe o fiară stacojie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne. Iar femeia era îmbrăcată în purpură și stacojiu și împodobită cu aur, pietre prețioase și mărgăritare, având în mână un potir de aur plin de urâciuni și de necurățiile desfrânării ei; iar pe fruntea ei era scris un nume: TAINĂ, BABILONUL CEL MARE, MAMA DESFRÂNATELOR ȘI A URÂCIUNILOR PĂMÂNTULUI. Apocalipsa 17:1-5.

Trebuie să fac o mică digresiune. Scopul studiului profetiei cu privire la Tir este, în cele din urmă, acela de a alinia istoria profetică a Statelor Unite cu cea a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Vom arăta că guvernul Statelor Unite este un corn al fiarei asemenea unui miel din Apocalipsa treisprezece și că protestantismul care a ieșit din Evul Întunecat a fost celălalt corn. Cornul protestantismului a devenit Adventismul Millerit în momentul în care protestanții din Statele Unite au respins solia primului înger. Odată stabilit acest lucru, vom arăta că istoria cornului protestant și istoria cornului republican se desfășoară în paralel și posedă caracteristici profetice paralele. La urma urmei, ele se află pe aceeași fiară, ceea ce arată că ambele coarne sunt contemporane unul cu celălalt. Voi ilustra un exemplu al acestui paralelism al coarnelor bisericii și statului în Statele Unite. Amândouă 'uită' în felul lor.

Isaia douăzeci și trei marchează punctul profetic potrivit căruia puterea papală este uitată timp de șaptezeci de ani, iar în acei șaptezeci de ani simbolici oamenii uită papalitatea și de ce Evul Întunecat este numit Evul Întunecat. Mottoul cornului protestant, la despărțirea de Biserica Catolică, a fost: Biblia și numai Biblia. Ei au uitat că Biblia ne arată cine este cu adevărat papalitatea. Au uitat mesajul consfințit în documentul sacru care le-a fost încredințat și despre care se declarau apărătorii de prim rang ai acestuia.

Cei care devin confuzi în înțelegerea cuvântului, care nu reușesc să vadă semnificația antihristului, cu siguranță se vor așeza de partea antihristului. Nu este acum vreme pentru noi să ne asimilăm cu lumea. Daniel stă la sorțul lui și la locul lui. Profetiile lui Daniel și ale lui Ioan trebuie înțelese. Ele se interpretează reciproc. Ele dau lumii adevăruri pe care fiecare ar trebui să le înțeleagă. Aceste profetii trebuie să fie o mărturie în lume. Prin împlinirea lor în aceste zile de pe urmă, ele se vor explica singure. Colecția Kress, 105.

Tot astfel, cornul republican, care reprezintă guvernul Statelor Unite, trebuia să fie de către popor și pentru popor, dar cetățenii Statelor Unite au uitat, de asemenea, documentul sacru care le-a fost încredințat. Acest document sacru este Constituția Statelor Unite, iar deviza guvernului care a fost conceput să fie pentru popor era separarea dintre biserică și stat. Ei au uitat mesajul Constituției care le-a fost încredințată și ai cărei apărători se declarau.

Și să se rețină: mândria Romei este aceea că ea nu se schimbă niciodată. Principiile lui Grigore al VII-lea și ale lui Inocențiu al III-lea sunt încă principiile Bisericii Romano-Catolice. Iar de-ar avea puterea, le-ar pune în practică cu aceeași vigoare acum ca în secolele trecute. Protestanții știu prea puțin ce fac atunci când intenționează să accepte sprijinul Romei în

lucrarea înălțării duminicii. În timp ce sunt hotărâți să-și ducă la îndeplinire scopul, Roma urmărește să-și restabilească puterea, să-și recâștige supremația pierdută. Odată statornicit în Statele Unite principiul că biserica poate folosi sau controla puterea statului; că observanțele religioase pot fi impuse prin legi seculare; pe scurt, că autoritatea bisericii și a statului trebuie să domine conștiința, triumful Romei în această țară este asigurat.

Cuvântul lui Dumnezeu a dat un avertisment cu privire la primejdia iminentă; dacă acesta nu este luat în seamă, lumea protestantă va afla care sunt cu adevărat scopurile Romei abia când va fi prea târziu pentru a scăpa din cursă. Ea își sporește puterea în tăcere. Învățăturile ei își exercită influența în forurile legislative, în biserici și în inimile oamenilor. Ea își ridică edificiile înalte și masive, în recesurile secrete ale cărora persecuțiile ei de altădată vor fi reluate. Pe ascuns și fără a fi bănuită, ea își întărește forțele spre a-și promova propriile scopuri, pentru când va sosi timpul să lovească. Tot ceea ce dorește este o poziție avantajoasă, iar aceasta îi este deja oferită. În curând vom vedea și vom simți care este scopul elementului roman. Oricine va crede și va asculta de Cuvântul lui Dumnezeu va atrage astfel asupra sa ocară și persecuție. Marea Controversă, 581.

Dacă puteți găsi vreun dicționar publicat înainte de 1950 și căutați „femeie de culoare stacojie” sau vreo variație a acelei expresii din Apocalipsa șaptesprezece, fiecare dintre acele dicționare de dinainte de 1950 identifică Biserica Romano-Catolică drept desfrânată din Apocalipsa șaptesprezece. Statele Unite, fiara pământescă cu două coarne din Apocalipsa treisprezece, își uită trecutul, fie că este vorba de cornul Protestantismului, fie de cornul Republicanismului. Ambele aceste instituții au luat naștere din protestul împotriva tiraniei religioase a papalității și împotriva tiraniei politice a regilor care au susținut-o, sau, cum spune Biblia, a regilor care „au curvit” cu ea. Înainte de a aborda Isaia douăzeci și trei, vom oferi pe scurt o trecere în revistă a celorlalte zece dați în care Isaia identifică o „profeție de osândă”, căci toate cele unsprezece „poveri” tocmai aceasta sunt.

Capitolul treisprezece din Isaia este oracolul împotriva Babilonului din „zilele de pe urmă”. Babilonul, deși controlat și condus de Biserica Catolică în zilele de pe urmă, este alcătuit din trei puteri care conduc lumea spre Armagedon în capitolul șaisprezece din Apocalipsa. În profetia de nimicire din capitolul treisprezece, împotriva Babilonului modern, sunt reprezentate trei puteri: Babilonul, Lucifer și Asiria, reprezentând fiara (Asiria), balaurul (Lucifer) și prorocul mincinos (Babilonul). Asiria și Babilonul sunt cele două puteri pustiitoare pe care Dumnezeu le-a folosit pentru a pedepsi Israelul antic, iar Asiria a venit întâi, ducând în robie cele zece seminții din nord, iar apoi Babilonul a luat în robie cele două seminții din sud ale lui Iuda.

Israel este o oaie rătăcită; leii l-au izgonit: mai întâi împăratul Asiriei l-a devorat; iar la urmă, acest Nebucadnețar, împăratul Babilonului, i-a sfărâmat oasele. De aceea, așa zice Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Iată, voi pedepsi pe împăratul Babilonului și țara lui, așa cum l-am pedepsit pe împăratul Asiriei. Ieremia 50:17, 18.

Mai întâi Asiria a dus în robie cele zece seminții din nord ale lui Israel, iar după aceea Babilonul a dus în robie cele două seminții din sud ale lui Iuda. Ambele aceste robii au reprezentat împlinirea „celor șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase. „Cele șapte vremi” din Leviticul a fost cea dintâi

„profeție de timp” pe care a descoperit-o William Miller și arată că luarea în robie a seminției din nord de către Asiria a marcat începutul unei împrăștieri care a continuat timp de două mii cinci sute douăzeci de ani. Acea perioadă a început odată cu robia din 723 î.Hr. și s-a încheiat la „timpul sfârșitului” în 1798. Semințiile din sud au fost duse în robie de Babilon în 677 î.Hr., marcând începutul „celor șapte vremi” împotriva lui Iuda, care s-au încheiat în același moment cu profeția de 2300 de ani din Daniel opt, versetul paisprezece, la 22 octombrie 1844. Asiria și Babilonul au împlinit același scop de pedepsire împotriva răzvrătirii poporului lui Dumnezeu, dar pedeapsa a fost aplicată mai întâi de Asiria și apoi de Babilon.

În relația profetică a celor trei puteri din capitolul al treisprezecelea, Babilonul este imaginea Asiriei, căci, deși a venit după Asiria, a făcut aceeași lucrare împotriva poporului lui Dumnezeu.

În capitolul al cincisprezecelea, prorocia asupra Moabului este îndreptată împotriva Bisericilor Protestante.

Această descriere referitoare la Moab reprezintă bisericile care au devenit asemenea lui Moab. Ele nu au stat la postul lor de datorie ca santinele credincioase. Nu au cooperat cu inteligențele cerești, exercitând capacitatea lor dată de Dumnezeu de a împlini voia lui Dumnezeu, respingând puterile întunericului și folosind fiecare putere pe care Dumnezeu le-a dat-o pentru a înainta adevărul și dreptatea în lumea noastră. Au o cunoaștere a adevărului, dar nu au pus în practică ceea ce știu. Comentariul biblic adventist de ziua a șaptea, volumul 4, 1159.

Biserica protestantă care a căzut este biserica care a continuat să umble cu Domnul când restul protestantismului a fugit la auzul mesajului celui de-al doilea înger. Moab este Adventismul, cornul protestant căzut.

Capitolul șaptesprezece se referă la Damasc și îl identifică drept un oraș care este înlăturat. Un oraș este un simbol al unei împărății, iar împărăția care este luată în „zilele de pe urmă” este cea a Statelor Unite.

Capitolul al nouăsprezecelea este profeția de osândă împotriva Egiptului, care reprezintă Organizația Națiunilor Unite și întreaga lume.

Următoarele trei profeții de nenorocire din capitolul douăzeci și unu sunt îndreptate împotriva cumplitului ținut pustiu al miazăzii, a lui Dumah și a Arabiei. Aceste trei profeții de nenorocire identifică islamul, în concordanță cu cele trei „vai” din Apocalipsa 8:13.

Profeția de osândă din capitolul douăzeci și doi înfățișează despărțirea adventiștilor laodiceeni de adventiștii filadelfieni la legea duminicală.

Iar apoi, în capitolul treizeci, găsim prorocia asupra dobitoacelor din miazăzi, care este a doua ilustrare a răzvrătirii Adventiștilor laodiceeni. Reunirea tuturor prorociilor lui Isaia se adresează, practic, fiecărui actor profetic din "zilele de pe urmă". Aleg Isaia douăzeci și trei pentru a demonstra că domnia Statelor Unite, ca a șasea împărăție din profeția biblică, se întinde din 1798 până la legea duminicală.

Deoarece „fiecare dintre profeții din vechime a vorbit mai puțin pentru vremea sa decât pentru a noastră, astfel încât profeția lor este valabilă pentru noi”, fiecare rostire profetică vizează evenimentele de la sfârșitul lumii. Acest adevăr, împreună cu faptul că „toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie” în cartea Apocalipsei, stabilește cartea Apocalipsei drept punctul de referință pentru alinierea mărturiei profetice privitoare la evenimentele de la sfârșitul lumii.

În capitolul al șaptesprezecelea din Apocalipsa, vedem pe desfrânata cea mare care curvește cu împărații pământului și judecata ei cea din urmă.

Și a venit unul dintre cei șapte îngeri care aveau cele șapte cupe și a vorbit cu mine, zicându-mi: Vino aici; îți voi arăta judecata desfrânatei celei mari, care șade pe multe ape; cu care împărații pământului au desfrânat, iar locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul desfrânării ei. Apocalipsa 17:1, 2.

Profeții nu se contrazic niciodată între ei.

Și duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor. Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, precum în toate bisericile sfinților. 1 Corinteni 14:32, 33.

La sfârșitul lumii, „judecata mării desfrânate care șade pe ape multe”, marea desfrânată „cu care împărații pământului au desfrânat”, marea desfrânată care i-a îmbătat pe „locuitorii pământului” „cu vinul desfrânării ei”; este înfățișată de Isaia drept „desfrânată” care este dată uitării pentru „zilele unui rege”, sau șaptezeci de ani profetici. Când se încheie cei șaptezeci de ani, Tir „va desfrâna cu toate împărățiile lumii”. Desfrânata lui Isaia este marea desfrânată a lui Ioan. Desfrânata lui Isaia și desfrânata lui Ioan reprezintă Biserica Romano-Catolică, căci o femeie este simbolul unei biserici în Cuvântul lui Dumnezeu.

Soțiilor, supuneți-vă bărbaților voștri, ca Domnului. Căci bărbatul este capul soției, după cum Hristos este capul Bisericii; și El este Mântuitorul trupului. Așadar, după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot astfel și soțiile să fie bărbaților lor în toate. Bărbaților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă, prin cuvânt, ca s-o înfățișeze sieși o Biserică slăvită, neavând pată, nici zbârcitură, nici ceva de felul acesta, ci ca să fie sfântă și fără prihană. Astfel sunt datori bărbații să-și iubească soțiile ca pe propriul lor trup. Cine își iubește soția se iubește pe sine. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul său, ci îl hrănește și îl îngrijește, așa cum și Domnul Biserica; pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui, din carnea Lui și din oasele Lui. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu soția sa, și cei doi vor fi un singur trup. Această taină este mare; iar eu vorbesc cu privire la Hristos și la Biserica. Însă fiecare dintre voi, în parte, să-și iubească astfel soția ca pe sine însuși; iar soția să-l respecte pe bărbatul ei. Efeseni 5:22-33.

Apostolul Pavel identifică Biserica lui Hristos ca fiind reprezentată profetic printr-o femeie. Prin urmare, o femeie în profeție reprezintă o biserică, însă Biserica lui Hristos este „sfântă și fără prihană”. O biserică nesfântă este reprezentată ca o femeie nesfântă; astfel, Isaia înfățișează o curvă, iar Ioan o desfrânată. Ei prezintă papalitatea drept o desfrânată, iar Biserica lui Dumnezeu drept o fecioară.

Căci pentru voi nutresc o gelozie dumnezeiască; căci v-am logodit cu un singur bărbat, ca să vă înfățișez lui Hristos ca pe o fecioară castă. 2 Corinteni 11:2.

Nu numai că Biserica lui Dumnezeu este reprezentată ca o fecioară, ci ea este logodită cu un singur bărbat. Tirul și marea desfrânată a lui Ioan săvârșesc curvie cu împărății pământului. Biserica Catolică întreține relații cu mai mulți bărbați, nu cu unul singur. Daniel ne înștiințează că prin „împărați” se înțeleg „împărății”.

Acesta este visul; și vom spune tâlcuirea lui înaintea împăratului. Tu, împărate, ești un împărat al împăraților; căci Dumnezeul cerurilor ți-a dat o împărăție, putere, tărie și slavă. Și oriunde locuiesc fiii oamenilor, El ți-a dat în mâna ta fiarele câmpului și păsările cerului și te-a făcut stăpân peste toate acestea. Tu ești acest cap de aur. Iar după tine se va ridica o altă împărăție, mai prejos decât a ta, și o a treia împărăție, de aramă, care va stăpâni peste tot pământul. Iar a patra împărăție va fi tare ca fierul; întrucât fierul sfărâmă și supune totul; și, așa cum fierul, care pe toate acestea le sfărâmă, tot astfel ea va sfărâma și va zdrobi. Daniel 2:36-40.

În Daniel 2, împărățiile profetice biblice sunt identificate și explicate. Pe când Daniel îi tâlcuiește visul lui Nebucadnețar, îl înștiințează pe Nebucadnețar că el este capul de aur. Capul de aur este un împărat, însă un împărat reprezintă o împărăție. Biserica Romano-Catolică este marea desfrânată care săvârșește curvie cu toți împărății pământului la sfârșitul celor șaptezeci de ani profetici. Împărății îi simbolizează pe bărbați, iar Tir este o femeie necurată. O femeie este o biserică, iar o desfrânată este o biserică necurată; un bărbat este un împărat, iar un împărat este o împărăție. O femeie este o biserică, iar un împărat este un stat. Relația nelegiuită a acestor două entități reprezintă curvie spirituală.

Constituția Statelor Unite este un document divin care consacră necesitatea menținerii acestor două entități separate. Deși încă nu am încheiat identificarea Tirului drept Biserica Romano-Catolică, pare potrivit, în acest moment, să abordăm un alt simbol în Isaia douăzeci și trei, care explică simbolismul bărbatului și al femeii — biserică și stat.

Iată țara haldeilor; acest popor nu era până când Asirianul a întemeiat-o pentru cei ce locuiesc în pustie: au ridicat turnurile ei, au înălțat palatele ei; și el a adus-o la ruină. Isaia 23:13.

În versetul respectiv, Asirianul a întemeiat țara haldeilor și a ridicat atât „turnuri”, cât și „palate”. Asirianul este un simbol al lui Nimrod, iar haldeii îi reprezintă pe conducătorii religioși ai cultelor de mister ale Babilonului. Un „turn” este un simbol al unei biserici. Când Isus a prezentat pilda vicii, Sora White comentează pilda după cum urmează:

În parabolă, stăpânul casei Îl reprezenta pe Dumnezeu, via reprezenta națiunea iudaică, iar gardul reprezenta legea divină, care le era ocrotire. Turnul era un simbol al templului. Desire of Ages, 596.

Asirianul a întemeiat țara Haldeilor, care au ridicat o biserică (turn) și un „palat”. Un „palat” reprezintă un „rege”, care, la rândul său, reprezintă o împărăție. O împărăție este, de asemenea, reprezentată ca o cetate.

Și au zis: Haidem, să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să ajungă până la cer; și să ne facem un nume, ca nu cumva să fim împrăștiați pe toată fața pământului. Geneza 11:4.

„Turnul” și „palatul” pe care le-a întemeiat Asirianul sunt „cetatea” și „turnul” pe care le-a zidit Nimrod.

Și trupurile lor neînsuflețite vor zăcea pe ulița cetății celei mari, care, în chip duhovnicesc, se numește Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul nostru. Apocalipsa 11:8.

Inspirația ne informează că „cetatea cea mare” din Apocalipsa, capitolul unsprezece, reprezintă regatul Franței în perioada Revoluției Franceze.

„Cetatea cea mare”, în ale cărei străzi sunt uciși martorii și unde zac trupurile lor moarte, este, în sens „spiritual”, Egiptul. Dintre toate neamurile prezentate în istoria biblică, Egiptul a tăgăduit cu cea mai mare îndrăzneală existența Dumnezeului celui viu și s-a împotrivit poruncilor Sale. Niciun monarh nu a îndrăznit vreodată o răzvrătire mai fățișă și mai samavolnică împotriva autorității Cerului decât a făcut-o regele Egiptului. Când i-a fost adus mesajul prin Moise, în Numele Domnului, Faraon a răspuns cu trufie: „Cine este Iehova, ca să ascult de glasul Lui și să-l las pe Israel să plece? Nu-L cunosc pe Iehova și, pe deasupra, nu-l voi lăsa pe Israel să plece.” Exod 5:2, A.R.V. Aceasta este ateism, iar națiunea reprezentată de Egipt avea să dea glas unei tăgăduiri similare a pretențiilor Dumnezeului celui viu și avea să manifeste un duh asemănător de necredință și sfidare. „Cetatea cea mare” este, de asemenea, comparată, în sens „spiritual”, cu Sodoma. Stricăciunea Sodomei în călcarea Legii lui Dumnezeu s-a manifestat în mod deosebit prin desfrâu. Iar acest păcat avea să fie, de asemenea, o trăsătură de căpetenie a națiunii care avea să îplinească precizările acestei Scripturi.

Potrivit cuvintelor profetului, așadar, cu puțin înainte de anul 1798 s-ar ridica vreo putere de origine satanică și caracter satanic pentru a purta război împotriva Bibliei. Iar în țara în care astfel mărturia celor doi martori ai lui Dumnezeu ar fi redusă la tăcere, s-ar manifesta ateismul lui Faraon și desfrânarea Sodomei.

Această profeție a primit o împlinire cât se poate de exactă și izbitoare în istoria Franței. În timpul Revoluției, în 1793, „lumea a auzit pentru întâia oară o adunare de oameni, născuți și educați în civilizație, și care își asumau dreptul de a governa una dintre cele mai alese națiuni europene, uniți într-un glas pentru a tăgădui cel mai solemn adevăr pe care îl primește sufletul omului și a renunța în unanimitate la credința și închinarea față de o Divinitate.” - Sir Walter Scott, *Life of Napoleon*, vol. 1, cap. 17. „Franța este singura națiune din lume pentru care s-a păstrat mărturia autentică că, în calitate de națiune, și-a ridicat mâna într-o răzvrătire deschisă împotriva Autorului universului. Destui blasfemiatori, destui necredincioși, au fost, și încă mai sunt, în Anglia, Germania, Spania și în alte părți; dar Franța se distinge în istoria lumii ca statul unic care, prin decretul Adunării sale Legislative, a proclamat că nu există Dumnezeu, iar a cărui întreagă populație a capitalei, și o covârșitoare majoritate în alte părți, femei ca și bărbați, a dansat și a cântat de bucurie, acceptând acest anunț.” - *Blackwood's Magazine*, noiembrie, 1870. *The Great Controversy*, 269.

„Cetatea cea mare” din Apocalipsa capitolul unsprezece era națiunea Franței, care a adoptat un „decret al Adunării sale Legislative” prin care se declara că nu există Dumnezeu. Decretul a fost o expresie a ateismului, așa cum este reprezentat de răzvrătirea lui Faraon. O cetate mare este un regat, o „națiune” sau un „stat”. În Apocalipsa capitolul unsprezece, Franța constă din două simboluri—Egipt și Sodoma.

Ni se spune: „Acesta este ateismul, iar națiunea reprezentată de Egipt ar da glas unei negări asemănătoare a pretențiilor Dumnezeului celui viu și ar manifesta un spirit asemănător de necredință și sfidare.” „Cetatea cea mare” este, de asemenea, comparată, „duhovnicește”, cu Sodoma. Stricăciunea Sodomei în călcarea legii lui Dumnezeu s-a manifestat în mod deosebit prin desfrânare.

Marea cetate sau națiunea franceză este reprezentată simbolic de o națiune (Egiptul) și o cetate (Sodoma). Egiptul „avea să dea glas”, iar vorbirea unei națiuni reprezintă cârmuirea de stat, nu cârmuirea ecleziastică. Reprezentarea aflată în capitolul al unsprezecelea al Apocalipsei este aceasta: Egiptul era statul, iar Sodoma era biserica.

„‘Vorbirea’ națiunii este acțiunea autorităților sale legislative și judiciare.” Marea Controversă, 442.

În Apocalipsa, capitolul unsprezece, Ioan prezintă evenimentele Revoluției Franceze în simbolism profetic. Revoluția propriu-zisă a furnizat dovezi istorice ample ale validității predicțiilor lui Ioan din acel capitol. Ioan a prezis, apoi Revoluția Franceză a împlinit prezicerea, iar apoi, la rândul lor — atât prezicerea, cât și împlinirea ei istorică — identifică și trasează paralele cu evenimentele de la sfârșitul lumii, când, din nou, un stat corupt se unește cu o biserică coruptă. Desigur, acel mariaj nelegiuit este urmat de o baie de sânge. Împărăția lui Dumnezeu este, de asemenea, o mare cetate.

Și m-a dus în duh pe un munte mare și înalt și mi-a arătat cetatea aceea mare, Ierusalimul cel sfânt, pogorându-se din cer, de la Dumnezeu. Apocalipsa 21:10.

Venirea Mirelui, prezentată aici, are loc înaintea nunții. Nunta reprezintă primirea de către Hristos a Împărăției Sale. Cetatea Sfântă, Noul Ierusalim, care este capitala și reprezentanta Împărăției, este numită „mireasa, soția Mielului”. A zis îngerul către Ioan: „Vino aici, îți voi arăta mireasa, soția Mielului.” „M-a dus în Duhul”, zice profetul, „și mi-a arătat cetatea cea mare, Ierusalimul cel sfânt, pogorându-se din cer de la Dumnezeu.” Apocalipsa 21:9, 10. Tragedia veacurilor, 426.

Răzvrătirea lui Nimrod este reprezentată prin zidirea de către el a unui turn și a unei cetăți, care preînchipuie combinația dintre biserică și stat la sfârșitul lumii, căci toți profeții au vorbit despre sfârșitul lumii. Răzvrătirea lui Nimrod a fost, de asemenea, o continuare a răzvrătirii lui Lucifer, a cărui dorință era să ia în stăpânire atât Biserica lui Dumnezeu, cât și statul lui Dumnezeu.

Cum ai căzut din cer, o, Luceafăr, fiu al dimineții! Cum ai fost doborât la pământ, tu, care slăbeai neamurile! Căci ziceai în inima ta: «Mă voi sui în cer, îmi voi înălța tronul deasupra stelelor lui Dumnezeu; voi șede și pe muntele adunării, în părțile de miazănoapte; mă voi sui deasupra înălțimilor norilor; voi fi asemenea Celui Preaînalt.» Isaia 14:12-14.

În timp ce Isaia dezvăluie dorințele tainice ale inimii lui Lucifer de a fi "ca Cel Preaînalt", el arată că Lucifer caută să fie așezat pe două scaune cu totul distincte. El dorește să-și "înălțe" "scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu" și să "șadă de asemenea pe muntele adunării, în laturile miazănoaptei."

Tronul este un simbol al autorității regelui — sau al autorității statului —, iar „laturile de miazănoapte” sunt Biserica lui Dumnezeu.

O cântare și un psalm pentru fiii lui Core. Mare este Domnul și foarte vrednic de laudă în cetatea Dumnezeului nostru, pe muntele sfințeniei Lui. Frumoasă prin așezarea ei, bucuria întregului pământ, este muntele Sionului, pe laturile de miazănoapte, cetatea Marelui Împărat. Dumnezeu este cunoscut în palatele ei drept adăpost. Psalmul 48:1-3.

Ierusalimul este „cetatea Marelui Împărat”, marcând astfel tronul politic al lui Dumnezeu; totodată, Ierusalimul este „muntele sfințeniei Lui”, „în părțile miazănoaptei”, marcând astfel tronul religios al lui Dumnezeu. De la început, răzvrătirea și războiul lui Satana sunt înfățișate în contextul dorinței lui de a domni atât peste Biserica lui Dumnezeu, cât și peste Statul lui Dumnezeu. Ulterior, Satana a condus răzvrătirea lui Nimrod, iar țara pe care el a întemeiat-o pentru haldei este înfățișată ca o țară în care Nimrod a zidit atât un turn, cât și o cetate — Biserică și Stat.

Prin urmare, atunci când desfrânata lui Isaia și marea desfrânată a lui Ioan se dedau la curvie cu împărații pământului, profeția marchează faptul că are loc o relație nelegiuită între Biserica Romano-Catolică și împărații pământului la sfârșitul a șaptezeci de ani profetici.

Firul profetic al lui Isaia descrie judecata desfrânatei Tir în capitolul douăzeci și trei, iar Ioan descrie aceeași judecată prin simbolul unei femei stacojii, care este identificată drept „Babilonul cel mare”. O a treia mărturie privitoare la aceeași judecată a aceleiași desfrânate este următoarea:

„Femeia (Babilonul) din Apocalipsa 17 este descrisă ca fiind 'îmbrăcată în purpură și stacojiu și împodobită cu aur și pietre prețioase și mărgăritare, având în mână un potir de aur plin de urâciuni și necurății: . . . iar pe fruntea ei era scris un nume: Taină, Babilonul cel Mare, mama desfrânatelor.' Spune profetul: 'Am văzut femeia îmbătată de sângele sfinților și de sângele martirilor lui Isus.' Despre Babilon se mai afirmă că este 'cetatea cea mare, care domnește peste împărații pământului.' Apocalipsa 17:4-6, 18. Puterea care, timp de atâtea secole, a menținut o stăpânire despotică asupra monarhilor creștinătății este Roma.” Marea controversă, 382.

Tir este Biserica Romano-Catolică în "zilele de pe urmă". În vremea aceea, papalitatea va ieși la înaintare și va cânta cântecele ei seducătoare împăraților pământului, ducând astfel pe împărați în actul curviei, care, în mod profetic, este unirea bisericii cu statul.

Și va fi în ziua aceea că Tir va fi dat uitării vreme de șaptezeci de ani, după zilele unui singur împărat; iar după sfârșitul celor șaptezeci de ani, Tir va cânta ca o desfrânată. Isaia 23:15.

În profeția biblică, un împărat reprezintă o împărăție, așadar Tirul va fi dat uitării în vremea în care o împărăție profetică va stăpâni timp de șaptezeci de ani.

Și se va întâmpla în ziua aceea că Tirul va fi uitat șaptezeci de ani, după zilele unui împărat; după sfârșitul celor șaptezeci de ani, Tirul va cânta ca o desfrânată. Ia o harpă, umblă prin cetate, tu, desfrânată care ai fost uitată; fă o melodie dulce, cântă multe cântări, ca să fii adusă aminte. Și se va întâmpla că, după sfârșitul celor șaptezeci de ani, Domnul va cerceta Tirul, iar ea se va întoarce la plata ei și va desfrâna cu toate împărățiile lumii de pe fața pământului. Isaia 23:15–17.

În zilele unei împărății care domnește timp de șaptezeci de ani profetici, Biserica Romano-Catolică va fi dată uitării. La sfârșitul celor șaptezeci de ani, puterea papală va „face să răsună o melodie dulce, va cânta multe cântări”. Profetic, un „cântec” reprezintă „o experiență”.

Pe marea de cristal dinaintea tronului, acea mare de sticlă, ca și cum ar fi amestecată cu foc, - atât de strălucitoare este ea de slava lui Dumnezeu, - sunt adunați cei care au „dobândit biruința asupra fiarei și asupra chipului ei și asupra semnului ei și asupra numărului numelui ei”. Împreună cu Mielul pe muntele Sionului, „având harpele lui Dumnezeu”, stau în picioare cei o sută patruzeci și patru de mii, care au fost răscumparați dintre oameni; și se aude, ca vuietul multor ape și ca bubuitul unui tunet mare, „glasul celor ce cântă din harpele lor”. Și cântă „o cântare nouă” înaintea tronului, o cântare pe care nimeni nu o poate învăța afară de cei o sută patruzeci și patru de mii. Este cântarea lui Moise și a Mielului - o cântare a izbăvirii. Nimeni, în afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, nu poate învăța acea cântare; căci este cântarea experienței lor - o experiență cum nicio altă ceată nu a avut vreodată. „Aceștia sunt cei ce urmează pe Miel oriunde merge El.” Aceștia, fiind strămutați de pe pământ, dintre cei vii, sunt socotiți „pârgha pentru Dumnezeu și pentru Miel”. Apocalipsa 15:2, 3; 14:1-5. „Aceștia sunt cei care au ieșit din strâmtorarea cea mare”; au trecut prin vremea de strâmtorare cum n-a mai fost de când există un neam; au îndurat chinul vremii strâmtorării lui Iacov; au stat fără mijlocitor în timpul revărsării finale a judecăților lui Dumnezeu. Dar au fost izbăviți, căci „și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului.” „În gura lor nu s-a găsit vicleșug: căci sunt fără prihană” înaintea lui Dumnezeu. „De aceea sunt înaintea tronului lui Dumnezeu și Îi slujesc zi și noapte în templul Său; și Cel ce șade pe tron va locui printre ei.” Au văzut pământul pustiit de foamete și ciură, soarele având putere să-i dogorească pe oameni cu arșiță mare, iar ei înșiși au îndurat suferință, foame și sete. Dar „nu vor mai flămânzi, nici nu vor mai înseta; nici soarele nu va cădea peste ei, nici vreă arșiță. Căci Mielul, care este în mijlocul tronului, îi va paște și-i va duce la izvoare de ape vii; și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.” Apocalipsa 7:14-17. Marea Luptă, 648.

„În Templul Său fiecare vorbește despre slava Lui” (Psalmul 29:9), iar cântarea pe care o vor cânta cei răscumparați — cântarea experienței lor — va proclama slava lui Dumnezeu: „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice; drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al veacurilor. Cine nu se va teme, Doamne, și nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești sfânt.” Apocalipsa 15:3, 4, R.V. Educație, 308.

La sfârșitul a șaptezeci de ani profetici, papalitatea va „cânta melodios, va cânta multe cântări, pentru ca” ea „să fie adusă aminte.” La sfârșitul împărăției care domnește vreme de șaptezeci de ani profetici, Biserica Romano-Catolică va aminti lumii experiența istoriei sale trecute. În acea istorie, ea a domnit ca autoritate morală în relația dintre ea și regii Europei. Acea istorie este pe

bună dreptate identificată drept Evul Întunecat, și întreg întunericul care ar putea, în orice fel, fi asociat cu istoria în care papalitatea a stăpânit peste regii Europei poate fi atribuit chiar acțiunii fundamentale care a produs tot întunericul ce a urmat. Acea acțiune a fost uniunea dintre Biserica și stat, uniunea regilor Europei cu Biserica Catolică. Într-o căsătorie biblică, bărbatului îi este rânduit să stăpânească peste femeie, dar curvia care a avut loc în acea istorie a fost răsturnată față de adevărata rânduială a relației dintre bărbat și femeie.

La sfârșitul a șaptezeci de ani va fi o mare criză, când împărăția din profeția biblică, care stăpânește lumea în perioada în care papalitatea este uitată în mod profetic, se încheie. Criza mondială produsă de prăbușirea acelei împărății deschide calea pentru ca Biserica Catolică să înceapă să facă cunoscut lumii că, pentru a traversa vremurile tulburi provocate de prăbușirea acelei împărății, lumea trebuie să se supună autorității morale a Bisericii Romano-Catolice, așa cum este ilustrat în istoria Evului Mediu Întunecat.

Când se încheie împărăția și papalitatea își cântă cântarea experienței sale trecute, o experiență pe care istoricii o numesc întuneric, atunci cum ar putea acea istorie întunecată să constituie un mesaj pe care papalitatea să-l transmită împăraților pământului, în stare să-i convingă să curvească cu ea? Într-o mare criză, de ce ar oferi experiența veacurilor trecute (cântarea ei), experiența ei de dinainte de a fi fost uitată din punct de vedere profetic, temeiul rațional pentru ca împărații pământului să accepte experiența întunericului drept soluția pentru marea lor criză?

O clasă numeroasă, chiar și dintre aceia care privesc romanismul în mod nefavorabil, întrevăd puțin pericol din partea puterii și influenței lui. Mulți susțin că întunericul intelectual și moral care a predominat în Evul Mediu a favorizat răspândirea dogmelor, superstițiilor și asupririi lui și că inteligența sporită a timpurilor moderne, difuzarea generală a cunoașterii și sporirea spiritului de toleranță în chestiuni de religie nu îngăduie o renaștere a intoleranței și tiraniei. Însăși ideea că o asemenea stare de lucruri va exista în această epocă luminată este ridiculizată. Este adevărat că o mare lumină, intelectuală, morală și religioasă, strălucește asupra acestei generații. În paginile deschise ale Sfântului Cuvânt al lui Dumnezeu, o lumină din cer s-a revărsat asupra lumii. Dar trebuie avut în vedere că, cu cât este mai mare lumina dăruită, cu atât mai mare este întunericul celor care o pervertesc și o resping.

Un studiu al Bibliei în duh de rugăciune le-ar arăta protestanților adevăratul caracter al papalității și i-ar face să o deteste și să se ferească de ea; dar mulți sunt atât de înțelepți în ochii lor, încât nu simt nevoia de a-L căuta cu smerenie pe Dumnezeu, pentru a fi călăuziți în adevăr. Deși se fălesc cu lumina lor, sunt neștiutori atât în privința Scripturilor, cât și în privința puterii lui Dumnezeu. Ei trebuie să aibă un oarecare mijloc de a-și liniști conștiințele și caută ceea ce este cât mai puțin spiritual și cât mai puțin umilitor. Ceea ce doresc este o metodă de a-L uita pe Dumnezeu care să treacă drept o metodă de a-și aduce aminte de El. Papalitatea este bine adaptată să răspundă nevoilor tuturor acestora. Ea este pregătită pentru două clase ale omenirii, cuprinzând aproape întreaga lume — cei care ar vrea să fie mântuiți prin meritele lor și cei care ar vrea să fie mântuiți în păcatele lor. Iată secretul puterii ei.

O vreme de mare întunecime intelectuală s-a dovedit a fi favorabilă succesului papalității. Se va dovedi încă că o vreme de mare lumină intelectuală este în egală măsură favorabilă

succesului ei. În veacurile trecute, când oamenii erau fără Cuvântul lui Dumnezeu și fără cunoașterea adevărului, ochii lor erau legați, iar mii au fost prinși în cursă, fără să vadă mreaja întinsă pentru picioarele lor. În această generație sunt mulți ai căror ochi sunt orbiți de strălucirea speculațiilor omenești, 'știință numită în chip mincinos'; ei nu discern mreaja și pășesc în ea la fel de lesne ca și cum ar fi legați la ochi. Dumnezeu a rânduit ca puterile intelectuale ale omului să fie socotite un dar de la Făcătorul său și să fie întrebuițate în slujba adevărului și a dreptății; dar când mândria și ambiția sunt cultivate, iar oamenii își înalță propriile teorii deasupra Cuvântului lui Dumnezeu, atunci inteligența poate produce un rău mai mare decât ignoranța. Astfel, falsă știință a zilelor noastre, care subminează credința în Biblie, se va dovedi la fel de eficace în a pregăti calea pentru acceptarea papalității, cu formele ei plăcute, precum a fost tănuirea cunoașterii în a deschide drumul pentru mărirea ei în Evul Întunecat. Marea Controversă, 572.

Romano-catolicii recunosc că schimbarea Sabatului a fost făcută de Biserica lor și invocă chiar această schimbare ca dovadă a autorității supreme a Bisericii. Ei declară că, prin păzirea primei zile a săptămânii ca Sabat, protestanții recunosc puterea ei de a legifera în lucrurile divine. Biserica Romei nu a renunțat la pretenția sa de infailibilitate; iar când lumea și bisericile protestante acceptă un Sabat spuriu, creat de ea, în vreme ce resping Sabatul lui Iehova, ele recunosc de fapt această pretenție. Acestea pot invoca autoritatea pentru această schimbare, dar eroarea raționamentului lor este ușor de discernut. Papistașul este destul de ager ca să vadă că protestanții se înșală singuri, închizându-și de bunăvoie ochii la faptele cazului. Pe măsură ce instituția duminicii câștigă trecere, el se bucură, simțindu-se încredințat că, în cele din urmă, va aduce întreaga lume protestantă sub stindardul Romei.

Schimbarea Sabatului este semnul sau pecetea autorității Bisericii Romei. Cei care, înțelegând cerințele poruncii a patra, aleg să păzească Sabatul fals în locul celui adevărat, aduc astfel omagiu acelei puteri de către care, și numai de către ea, este poruncit acesta. Semnul fiarei este Sabatul papal, care a fost acceptat de lume în locul zilei rânduite de Dumnezeu.

Dar vremea de a primi semnul fiarei, așa cum este rânduită în profeție, încă nu a sosit. Timpul încercării încă nu a venit. Există creștini adevărați în fiecare biserică; nici comuniunea romano-catolică nu face excepție. Nimeni nu este condamnat până când nu a primit lumina și nu a înțeles îndatorirea poruncii a patra. Dar când va fi emis decretul de impunere a sabatului contrafăcut și când strigătul cel tare al celui de-al treilea înger va avertiza oamenii împotriva închinării fiarei și chipului ei, granița va fi trasată limpede între fals și adevărat. Atunci cei care încă stăruie în călcarea Legii vor primi semnul fiarei pe frunțile lor sau pe mâinile lor.

Cu pași repezi ne apropiem de această perioadă. Când bisericile protestante se vor uni cu puterea seculară pentru a susține o religie falsă, împotriva căreia strămoșii lor au îndurat cea mai crâncenă prigoană, atunci Sabatul papal va fi impus de autoritatea unită a bisericii și a statului. Va avea loc o apostazie națională, care nu se va sfârși decât prin ruină națională. Bible Training School, 2 februarie 1913.

Am atins acum cinci dintre simbolurile pe care urmărim să le identificăm, înainte de a aborda în întregime capitolul propriu-zis. Un oraș este o împărăție în profeția biblică, iar în capitolul douăzeci și trei din Isaia se află două împărății strâns înrudite, dar în mod clar deosebite. Cea dintâi

este „cetatea încoronării”, iar cealaltă este „cetatea negustorească”. În zilele de pe urmă, puterea care deține controlul asupra uniunii tripartite a balaurului, fiarei și profetului mincinos este papalitatea. Ea este împărăția care poartă coroana.

Pe măsură ce ne apropiem de criza din urmă, este de o importanță vitală ca armonia și unitatea să existe în rândul uneltelor Domnului. Lumea este plină de furtună, de război și de dezbinare. Totuși, sub un singur cap—puterea papală—oamenii se vor uni ca să I se împotrivescă lui Dumnezeu în persoana martorilor Săi. Această unire este cimentată de marele apostat. În timp ce caută să-și unească agenții în războiul împotriva adevărului, el va lucra pentru a-i dezbină și a-i risipi pe apărătorii acestuia. Gelozia, bănuielile rele, vorbirea de rău sunt instigate de el pentru a produce discordie și dezbinare. Mărturii, volumul 7, 182.

Împărăția cu coroana este Tir, care înseamnă „stâncă”. În acest capitol, Tir reprezintă papalitatea care urmărește să-L contrafacă pe Hristos, căci papalitatea este antihristul. Cuvântul „anti” din „antihrist” înseamnă „în loc de”. Papalitatea caută să-L contrafacă pe Hristos la toate nivelurile, iar numele Tir înseamnă stâncă, căci papalitatea este o contrafacere a „Stâncii Veacurilor”.

Cine a alcătuit acest sfat împotriva Tirului, cetatea încununătoare, ai cărei negustori sunt căpetenii, iar neguțătorii ei sunt cei vrednici de cinste ai pământului? Domnul oștirilor a hotărât-o, ca să păteze mândria oricărei slave și să arunce în dispreț pe toți cei vrednici de cinste ai pământului. Străbate-ți țara ca un râu, fiică a Tarșișului: nu mai este tărie. Și-a întins mâna peste mare, a zguduit împărățiile: Domnul a dat o poruncă împotriva cetății negustorești, ca să-i nimicească întăriturile. Isaia 23:8-11.

Intenționăm să arătăm, pe temeiul multor mărturii, că „zguduirea împărățiilor” este împlinită de Dumnezeu, prin Islam. Islamul este puterea care întărește neamurile și este folosită pentru a le zgudui. În acest punct constatăm că Domnul a hotărât să aducă în dispreț „pe toți onorații pământului”, care sunt „negustorii” și „cei ce fac negoț”, ale căror „întărituri” urmează să fie distruse. Cetatea negustorilor și cetatea încununată „au stârnit nemulțumirea cerului”, iar Domnul a hotărât să le distrugă „întăriturile”, iar aceasta reprezintă economia. Prăbușirea economiei are loc înaintea legii duminicale în Statele Unite, căci, înaintea legii duminicale, cetățenii Statelor Unite cer să fie readuși „la favoarea divină și la prosperitatea vremelnică”. Argumentul lor este că judecățile lui Dumnezeu nu se vor sfârși până când duminica nu va fi „impusă cu strictețe”. Mai mulți martori biblici sunt de acord că suntem pe punctul unei prăbușiri uriașe a economiei lumii. Acea prăbușire are loc înaintea legii duminicale, întocmai cum prăbușirea din 1837 a avut loc înainte de 22 octombrie 1844.

Și atunci marele amăgitor îi va convinge pe oameni că aceia care Îi slujesc lui Dumnezeu pricinuiesc aceste rele. Clasa care a provocat dezaprobarea Cerului îi va învinui pentru toate necazurile lor pe aceia a căror ascultare de poruncile lui Dumnezeu este o mustrare neîncetată pentru călcători. Se va declara că oamenii Îl ofensează pe Dumnezeu prin încălcarea sabatului duminical; că acest păcat a adus calamități care nu vor înceta până când păzirea duminicii nu va fi impusă cu strictețe; și că aceia care prezintă cerințele poruncii a patra, distrugând astfel respectul față de duminică, sunt tulburătorii poporului, împiedicând ca ei să fie readuși la favoarea divină și la prosperitatea vremelnică. Astfel, acuzația înaintată odinioară împotriva

slujitorului lui Dumnezeu va fi repetată și pe temeuri la fel de bine întemeiate: „Și s-a întâmplat că, atunci când Ahab l-a văzut pe Ilie, Ahab i-a zis: Tu ești acela care tulburi pe Israel? Iar el a răspuns: Eu n-am tulburat pe Israel; ci tu și casa tatălui tău, pentru că ați părăsit poruncile Domnului, și tu ai urmat pe Baalim.” 1 Împărați 18:17, 18. Pe măsură ce mânia poporului va fi atârnată de acuzații false, ei vor proceda față de solii lui Dumnezeu într-un mod foarte asemănător cu acela în care Israelul apostat a procedat față de Ilie. The Great Controversy, 590.

Confruntarea lui Ilie cu profeții lui Baal și cu preoții dumbrăvii pe Muntele Carmel reprezintă legea duminicală. Mesajul pentru biserică a fost: «Alegeți astăzi cui vreți să slujiți.» Când această istorie se repetă la legea duminicală, întrebarea este: «Care zi veți alege, căci ziua pe care o alegeți indică cui slujiți.» Înainte de Carmel au fost trei ani și jumătate de secetă severă. Înainte de legea duminicală există o serie de legi duminicale, dar ele nu au fost «aplicate strict». Principiul asociat cu o lege duminicală este că apostazia națională este urmată de ruină națională. Un exemplu în acest sens este Constantin, care în anul 321 a promulgat o lege duminicală, iar la scurt timp după aceea primele patru trâmbițe din Apocalipsa, capitolul opt, au început să conducă Roma apuseană spre încheierea ei, până în anul 476. Istoria lui Constantin este importantă, căci a cuprins o înălțare progresivă a duminicii și, concomitent, restricții progresive asupra Sabatului zilei a șaptea. Această evoluție progresivă a ajuns la concluzia ei când cetățenii au fost constrânși să respecte duminica sau să fie persecutați pentru păzirea Sabatului. Aceasta este, de asemenea, concluzia intensificării legislației duminicale în Statele Unite. Un principiu asociat cu impunerea închinării duminicale este: «apostazia națională este urmată de ruină națională». Acest principiu înseamnă că intensificarea aplicării legilor duminicale produce o intensificare a judecăților lui Dumnezeu, înaintea legii duminicale propriu-zise din Apocalipsa treisprezece, versetul unsprezece. Fiecare act legislativ va aduce o ruină corespunzătoare. Judecățile de care cetățenii îi acuză pe păzitorii Sabatului că le-ar produce sunt, în realitate, produse de intensificarea aplicării legislației duminicale. Am inclus un pasaj din The Great Controversy, pe care l-am intitulat «Progresia duminicală». V-aș recomanda să-l citiți încă o dată. Se află în categoria intitulată The Spirit of Prophecy.

Dumnezeu a descoperit ceea ce urmează să aibă loc în zilele de pe urmă, pentru ca poporul Său să fie pregătit să stea împotriva vijeliei împotrivirii și a mâniei. Cei care au fost avertizați cu privire la evenimentele dinaintea lor nu trebuie să stea în așteptare liniștită a vijeliei ce vine, mângâindu-se cu gândul că Domnul îi va adăposti pe ai Săi credincioși în ziua necazului. Trebuie să fim ca niște oameni care Îl așteaptă pe Domnul lor, nu într-o așteptare trândavă, ci în lucrare stăruitoare, cu o credință neclintită. Acum nu este vreme să îngăduim minților noastre să fie acaparate de lucruri de mică însemnătate. În timp ce oamenii dorm, Satana rânduiește cu stăruință lucrurile astfel încât poporul Domnului să nu aibă parte de milă sau de dreptate. Mișcarea duminicală își croiește acum drum în întuneric. Conducătorii ascund adevărata problemă, iar mulți dintre cei care se alătură mișcării nici ei înșiși nu văd încotro tinde curentul ascuns. Declarațiile ei sunt blânde și în aparență creștine, dar când va vorbi își va dezvălui duhul balaurului. Datoria noastră este să facem tot ce ne stă în putere pentru a înlătura primejdia amenințătoare. Trebuie să ne străduim să dezarmăm prejudecata, așezându-ne într-o lumină dreaptă înaintea poporului. Ar trebui să le punem înaintea adevăratei chestiune în cauză,

opunând astfel cel mai eficace protest împotriva măsurilor de restrângere a libertății de conștiință. Se cuvine să cercetăm Scripturile și să fim în stare să dăm temeiul credinței noastre. Proorocul spune: «Cei răi vor face răul; și niciunul dintre cei răi nu va înțelege, dar cei înțelepți vor înțelege.» Mărturii, volumul 5, 452.

Este dificil de recunoscut mișcarea pentru legea duminicală, căci ea își croiește drum în „întuneric”, iar papalitatea „pe furiș și nebănuit” „își întărește forțele pentru a-și promova propriile scopuri.” Este un fapt că lucrarea de a obține adoptarea legii duminicale în întuneric este o chestiune centrală în procesul de încercare al celor o sută patruzeci și patru de mii. „Niciunul dintre cei răi nu va înțelege”, potrivit lui Daniel și Sorei White. „Cei răi” din Daniel sunt „fecioarele neînțelepte” din Matei, pe care Sora White le identifică drept laodiceeni. Înțelepții vor înțelege evenimentele care au loc acum, chiar dacă istoria din jurul nostru pare să contrazică Cuvântul lui Dumnezeu. Credem noi Cuvântul lui Dumnezeu sau ceea ce se întâmplă în jurul nostru? Totuși, am fost avertizați că sfârșitul va fi ca în zilele lui Noe.

Lumea, plină de chefuri, plină de plăceri nelegiuite, doarme, doarme în siguranță trupească. Oamenii socotesc departe venirea Domnului. Râd de avertizări. Se înalță trufașa laudă: „Toate lucrurile rămân așa cum au fost de la început.” „Măine va fi ca astăzi, și încă mai îmbelșugat.” 2 Petru 3:4; Isaia 56:12. Ne vom afunda și mai mult în iubirea de plăceri. Dar Hristos spune: „Iată, Eu vin ca un hoț.” Apocalipsa 16:15. Chiar în vremea când lumea întrebă cu batjocură: „Unde este făgăduința venirii Lui?”, semnele se împlinesc. În timp ce strigă: „Pace și siguranță”, vine o pieire neașteptată. Când batjocoritorul, lepădătorul adevărului, a devenit îndrăzneț; când rutina muncii în diferitele ramuri aducătoare de câștig se desfășoară fără niciun respect față de principiu; când studentul caută cu înfocare cunoașterea a orice altceva, în afară de Biblia sa, Hristos vine ca un hoț.

Totul în lume este în tulburare. Semnele vremurilor sunt de rău augur. Evenimentele ce vor veni își aruncă umbrele înainte. Duhul lui Dumnezeu Se retrage de pe pământ, iar calamitățile se abat una după alta, pe mare și pe uscat. Sunt furtuni, cutremure, incendii, inundații, omoruri de tot felul. Cine poate citi viitorul? Unde este siguranța? Nu există nicio certitudine în ceea ce este omenesc sau pământesc. Oamenii se așază cu repeziciune sub steagul pe care l-au ales. Cu neliniște așteaptă și veghează mișcările conducătorilor lor. Sunt unii care așteaptă, veghează și lucrează pentru arătarea Domnului nostru. O altă categorie se aliniază sub comanda primului mare apostat. Puțini cred cu toată inima și cu tot sufletul că avem un iad de evitat și un cer de câștigat.

Criza se strecoară treptat asupra noastră. Soarele strălucește în ceruri, parcurgându-și cursul obișnuit, iar cerurile încă vestesc slava lui Dumnezeu. Oamenii încă mănâncă și beau, sădesc și zidesc, se căsătoresc și dau în căsătorie. Negustorii încă cumpără și vând. Oamenii se îmbrâncesc unii cu alții, luptând pentru întâietate. Iubitorii de plăceri încă se îmbulzesc la teatre, la curse de cai, la iadurile jocurilor de noroc. Cea mai mare agitație stăpânește, totuși, ceasul harului se închide cu repeziciune, iar fiecare caz este pe punctul de a fi hotărât pentru veșnicie. Satana vede că timpul lui este scurt. El a mobilizat toate mijloacele sale, pentru ca oamenii să fie amăgiți, înșelați, ocupați și vrăjiți, până când ziua harului se va încheia și ușa îndurării va fi pentru totdeauna închisă.

Cu solemnitate ajung la noi, de-a lungul veacurilor, cuvintele de avertizare ale Domnului nostru de pe Muntele Măslinilor: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva, vreodată, inimile voastre să fie împovărate de îmbuibare, de beție și de grijile vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină peste voi pe neașteptate.” „Privegheați, așadar, și rugați-vă în toată vremea, ca să fiți socotiți vrednici să scăpați de toate aceste lucruri care au să se întâmple și să stați în picioare înaintea Fiului omului.” Desire of Ages, 635, 636.

În capitolul douăzeci și trei din Isaia, Sidon este Statele Unite, iar Tir este papalitatea. Tir și Sidon erau cetăți feniciene antice, contemporane, situate pe coasta Mediteranei. Ele erau cunoscute pentru comerțul lor maritim, bogăție și influență în lumea antică. Sidon și „negustorii” ei au aprovizionat Tarșișul în pasaj. Negustorii Sidonului făceau negoț cu „sămânța lui Sihor”, care este „secerișul unui râu” și este rodul „râului”, și este „venitul ei”, căci ea este „târgul neamurilor”. Toți profeții vorbesc despre sfârșitul lumii, așadar cine este târgul neamurilor la sfârșitul lumii? Este SUA.

Sihor este un râu în Egipt (probabil delta Nilului) și este folosit pentru a reprezenta bogăția lumii, căci Egiptul este lumea. "Fiica fecioară" a lui Zidon reprezintă ultima generație a SUA, iar ea este asuprită de legea marțială care însoțește legea duminicală și de ruina națională care urmează îndată. Acele fecioare ale lui Zidon sunt mustrate prin întrebarea referitoare la Tir, zicând: "Este aceasta cetatea voastră veselă" (împărăție) de care s-au bucurat SUA? Este "aceasta împărăția 'a cărei vechime este din zile străvechi', când, potrivit pasajului, a fost întemeiată de Nimrod, îndată după potop?"

Dumnezeu a hotărât și a „rânduit” ca „Tir, cetatea încununătoare,” să fie pedepsită. Pedepsa papalității include prăbușirea structurii financiare a lumii, căci „Domnul a dat” „o poruncă împotriva” „Zidonului” „cetatea negustorească,” (Statele Unite.). Porunca Lui „de a nimici întăriturile”, sau economia Statelor Unite este porunca Sabatului, căci apostazia națională este urmată de ruină națională.

Pedepsa papalității începe odată cu prăbușirea economică a întregii lumi, ca răspuns la distrugerea economiei Statelor Unite. Zidon are o "casă" asociată economiei sale, reprezentând astfel o structură financiară care este distrusă, căci nu se mai poate intra în ea. Nu mai există investiții sau profituri din acea "casă", căci este distrusă. Distrugerea are loc odată cu legea duminicală, deși înainte de legea duminicală există deja judecăți care se intensifică. Când lovește prăbușirea, papalitatea, Statele Unite, cu prinții lor ai negoțului și negustorii lor de cinste, și corăbiile din Tarshish vor "urla".

Locul „Tarshish” menționat în pasaj este asociat cu bogăția în Antichitate, iar, în Biblie, corăbiile din Tarshish sunt simbolul prin excelență al puterii economice.

Căci corăbiile împăratului mergeau la Tarșiș împreună cu slujitorii lui Hiram: o dată la trei ani veneau corăbiile din Tarșiș, aducând aur și argint, fildeș, maimuțe și păuni. Și împăratul Solomon i-a întrecut pe toți împărații pământului în bogăție și în înțelepciune. 2 Cronici 9:21, 22.

Corăbiile reprezintă puterea economică, iar Tarsis este corabia economică de frunte în profeția biblică. Ultima generație a Tarsisului, reprezentată de «fiica Tarsisului», primește porunca: «treci prin țara ta ca un râu», iar ceea ce constată este că țara ei «nu mai are tărie» și nu se mai poate «bucura» de împărăția Tirului. Tăria pe care o căutau era fosta tărie economică a Sidonului, dar ea dispăruse, căci marea vorbise, «zicând: nu trudes în durerile nașterii, nu aduc pe lume copii, nici nu cresc tineri, nici nu cresc fecioare», identificând astfel ultima generație a mării, adică popoarele lumii, care jelesc distrugerea economiei lumii, și în acel moment popoarele lumii se trezesc la realitatea că sunt ultima generație din istoria pământului și că este prea târziu să se pregătească pentru viața veșnică.

„Banii își vor pierde în curând valoarea, în mod foarte brusc, când realitatea scenelor veșnice se va deschide simțurilor omului.” Evanghelizare, 62.

Există două «vești» sau mesaje care pricinuiesc durere tuturor în cadrul pasajului. Prima «veste» privește Egiptul, iar a doua «veste» se referă la Tir. Vestea despre Egipt este la timpul trecut, căci Isaia spune: «ca la vestea privitoare la Egipt», arătând astfel că Dumnezeu făcuse ceva cu Egiptul înainte de a distruge El Sidonul (SUA.) Ceea ce i-a făcut Dumnezeu Egiptului, lucru care reprezintă de asemenea «vestea» despre Egipt, este că El a nimicit Egiptul în legătură cu întâia oară când Dumnezeu a încheiat un legământ cu un popor ales. Cele două vești sunt aceeași «veste». Vestea despre Egipt este începutul, iar vestea despre Tir este sfârșitul. Alfa și Omega a ilustrat legământul cu cei o sută patruzeci și patru de mii în zilele de pe urmă prin istoria de început a acelui subiect. «Vestea» privitoare la Egipt este izbăvirea de la Marea Roșie, când Faraon și oștirea lui au fost nimicite, care tipifică izbăvirea finală a poporului lui Dumnezeu, așa cum este reprezentată de «vestea» care este «povara Tirului».

Puterea reprezentată în Biblie, care distruge corăbiile Tarșisului, este Islamul. Subiectul Islamului va fi abordat mai târziu, așadar îl vom trata mai pe larg la un moment ulterior. Acesta este reprezentat în pasaj ca „Chitim”, un cuvânt străvechi pentru Cipru, iar pasajul spune că distrugerea Sidonului și a Tirului este revelată din „Chitim”. Simbolul Islamului include o ilustrare foarte specifică a distrugerii Statelor Unite în profeția biblică.

Este important să urmărim zilele și anii la care se face referire în cartea lui Isaia, căci ele identifică adesea timpul profetic al pasajului care urmează. Capitolul douăzeci și trei din Isaia urmează „povara” Văii Vederii din capitolul douăzeci și doi, care precedat de capitolul douăzeci și unu, ce cuprinde trei „poveri”, iar toate trei identifică Islamul. Înaintea acelui capitol, la versetul întâi al capitolului douăzeci, se stabilește cadrul istoriei profetice în care, în capitolele următoare, sunt identificate profețiile de osândă.

În anul în care Tartan a venit la Așdod (când Sargon, regele Asiriei, l-a trimis) și a luptat împotriva Așdodului și a luat-o. Isaia 20:1.

Cuvântul „Tartan” poate fi un nume sau, cel mai probabil, este un titlu al unui conducător militar. Tartan a venit la Așdod, o cetate din Egipt, și a cucerit-o în perioada istoriei în care asirienii preluau treptat controlul asupra lumii. Asiria prefigura Babilonul. Atât Asiria, cât și Babilonul au fost regate care veneau din nord, regate identificate drept „lei” care au „risipit” oile lui Dumnezeu,

și amândouă primesc aceeași pedeapsă. Asiria a fost întâi, Babilonul a fost la urmă.

Israel este o oaie rătăcită; leii l-au izgonit: mai întâi împăratul Asiriei l-a devorat; iar la urmă, acest Nebucadnețar, împăratul Babilonului, i-a sfărâmat oasele. De aceea, așa zice Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Iată, voi pedepsi pe împăratul Babilonului și țara lui, așa cum l-am pedepsit pe împăratul Asiriei. Ieremia 50:17, 18.

Din punct de vedere profetic, amândoi sunt „asirianul trufaș”.

Când Sanherib, asirianul trufaș, L-a ocărât și L-a hulit pe Dumnezeu și a amenințat Israelul cu nimicirea, „s-a întâmplat în noaptea aceea că îngerul Domnului a ieșit și a lovit în tabăra asirienilor o sută optzeci și cinci de mii.” Au fost „nimiciți toți bărbații viteji și conducătorii și căpeteniile” din oastea lui Sanherib. „Astfel s-a întors cu rușine pe față în țara sa.” [2 Împărați 19:35; 2 Cronici 32:21.] Tragedia veacurilor, 512.

Anul în care „Tartan a venit la Așdod” și „a luat-o” reprezintă cucerirea progresivă a lumii de către puterea papală, așa cum este ilustrată în ultimele șase versete ale capitolului unsprezece din Daniel. Istoria crizei legii duminicale, care constituie „zilele de pe urmă” ale judecății de cercetare și care conduce direct la judecata executivă (cele șapte plăgi de pe urmă), este cadrul istoric reprezentat de „anul” în care Tartan a venit la Așdod. Având contextul acelei istorii în vedere, Isaia dă apoi trei profeții de pieire cu privire la Islam, una cu privire la Adventismul laodicean și apoi povara Tirului. Capitolul douăzeci și patru este unul dintre exemplele clasice ale celor șapte plăgi de pe urmă, urmat de capitolul douăzeci și cinci, care reprezintă izbăvirea finală a poporului lui Dumnezeu, unde găsim poporul lui Dumnezeu exprimând una dintre cele mai cunoscute declarații în timpul mării strâmtorări.

Și în ziua aceea se va zice: Iată, acesta este Dumnezeul nostru; L-am așteptat și El ne va mântui; acesta este Domnul; L-am așteptat; ne vom bucura și ne vom veseli de mântuirea Lui. Isaia 25:9.

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt fecioarele înțelepte care L-au așteptat pe Domnul lor să vină la nuntă, deși El a zăbovit, potrivit cu pilda celor zece fecioare. Ei nu sunt laodiceeni, ci filadelfieni. Până în acest punct, acest articol a stabilit contextul.

În 1798, Napoleon l-a luat captiv pe papă, pricinuind rana de moarte profetică, care este vindecată la sfârșitul lumii, potrivit Apocalipsei 13. În acel moment, Statele Unite și-au luat locul drept a șasea împărăție a profeției biblice, potrivit Daniel 2, 7, 8 și 11 și Apocalipsa 12, 13, 16, 17 și 18. De atunci înainte, atât cornul republican al Statelor Unite, cât și cornul protestant (Adventismul) au uitat cine este papalitatea. 1798 este primul an în care națiunile restului lumii au recunoscut Statele Unite ca stat suveran și este, de asemenea, anul în care a sosit în istorie solia îngerului dintâi.

Mottoul unui protestant din acea vreme era: „Biblia și numai Biblia”. Protestanții se identifică drept apărători ai Bibliei și numai ai Bibliei, iar când adventismul le-a preluat mantia, odată cu venirea celui de-al doilea înger, adventiștii au acceptat acel „motto” și au fost apoi numiți „oamenii Cărții”. Li se dăduse, prin slujirea lui William Miller, un set de reguli care, dacă erau aplicate în mod corespunzător, aveau să deschidă Biblia minților tuturor celor care doreau să audă. Regulile

lui Miller de interpretare profetică sunt cele pe care inspirația spune că trebuie să le studiem pentru a da solia celui de-al treilea înger.

A spus Hristos: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze.” Iarăși a spus: „Eu sunt Lumina lumii; cel ce Mă urmează nu va umbla în întuneric.” Lumina adevărului iese la iveală ca o candelă aprinsă, iar cei ce iubesc lumina nu vor umbla în întuneric. Vor cerceta Scripturile, pentru ca să știe cu certitudine că ascultă glasul Păstorului cel Adevărat, iar nu pe al unui străin.

Cei care sunt angajați în proclamarea soliei îngerului al treilea cercetează Scripturile după același plan pe care l-a adoptat bătrânul Miller. În micul volum intitulat „Views of the Prophecies and Prophetic Chronology”, bătrânul Miller prezintă următoarele reguli simple, dar inteligente și importante pentru studiul și interpretarea Bibliei:

1. Fiecare cuvânt trebuie să-și aibă raportarea cuvenită la subiectul prezentat în Biblie; 2. Toată Scriptura este necesară și poate fi înțeleasă prin aplicare sârguincioasă și studiu; 3. Nimic din ceea ce este descoperit în Scriptură nu poate și nici nu va fi ascuns celor care cer cu credință, fără a se îndoii; 4. Pentru a înțelege doctrina, adună laolaltă toate textele Scripturii privitoare la subiectul pe care dorești să-l cunoști, apoi lasă ca fiecare cuvânt să-și aibă influența cuvenită; iar dacă îți poți alcătui teoria fără nicio contradicție, nu poți fi în eroare; 5. Scriptura trebuie să fie propriul ei tâlcuitor, întrucât ea este o normă în sine. Dacă depind de un învățător ca să-mi tâlcuiască și acesta ar ghici înțelesul ei, sau ar dori ca ea să fie înțeleasă astfel din pricina crezului său sectar, sau pentru a fi socotit înțelept, atunci presupunerea, dorința, crezul sau înțelepciunea lui devine norma mea, iar nu Biblia.'

Cele de mai sus constituie o parte din aceste reguli; iar în studiul nostru al Bibliei vom face cu toții bine să luăm aminte la principiile enunțate.

Credința adevărată este întemeiată pe Scripturi; dar Satana întrebuițează atâtea uneltiri spre a răstălmăci Scripturile și a introduce rătăcirea, încât este nevoie de mare grijă dacă cineva voiește să știe ce învață ele cu adevărat. Este una dintre marile amăgiri ale acestui timp a stăruii mult asupra simțirii și a pretinde sinceritate, în vreme ce sunt ignorate rosturile limpezi ale cuvântului lui Dumnezeu, pentru că acel cuvânt nu se potrivește cu simțirea. Mulți nu au pentru credința lor altă temelie decât simțirea. Religia lor constă în exaltare; când aceasta încetează, credința lor dispare. Simțirea poate fi pleavă, dar cuvântul lui Dumnezeu este grâul. Și „ce este pleava față de grâu?”, zice prorocul.

Nimeni nu va fi osândit pentru că nu a dat ascultare luminii și cunoașterii pe care nu le-a avut niciodată și pe care nu le-ar fi putut dobândi. Dar mulți refuză să se supună adevărului care le este prezentat de trimișii lui Hristos, pentru că doresc să se conformeze standardului lumii; iar adevărul care a ajuns la înțelegerea lor, lumina care a strălucit în suflet, îi va osândi la Judecată. În aceste zile de pe urmă avem lumina acumulată care a strălucit de-a lungul tuturor veacurilor, și vom fi trași la răspundere în mod corespunzător. Calea sfințeniei nu este pe același plan cu lumea; este o cale înălțată. Dacă umblăm pe această cale, dacă alergăm pe calea poruncilor Domnului, vom afla că 'cărarea dreptilor este ca lumina strălucitoare, care strălucește tot mai mult până la ziua desăvârșită.' Review and Herald, 25 noiembrie 1884.

Puteți citi mai în detaliu despre regulile lui William Miller în articolul intitulat „William Miller”, din categoria „Cheile Profetice”.

În studiul nostru al Bibliei, „tuturor ne va prinde bine să luăm aminte la principiile enunțate” în cadrul „regulilor de interpretare profetică ale Părintelui Miller”. Cornului Protestantismului i s-a dat documentul sacru pe care îl numim Biblia, precum și responsabilitatea de a apăra și a promova principiile cuprinse în el, iar cornului protestant i s-a dat, de asemenea, un set de reguli pentru a împărți drept sensul și intenția documentelor sacre.

Cornului republicanismului i s-a dat un document sacru pe care îl numim Constituția și i s-a încredințat, de asemenea, responsabilitatea de a apăra și promova principiile cuprinse în ea. Cornului republicanismului i s-a dat, totodată, un set de reguli pentru a deosebi cu dreptă judecată sensul și intenția documentelor sacre. Setul de reguli dat pentru a deosebi cu dreptă judecată Constituția este Carta Drepturilor și ea consfințește cel mai important scop al Constituției în primele reguli ale Cartei Drepturilor. Primul Amendament enumerat în Carta Drepturilor este libertatea religiei, a exprimării, a vorbirii și a presei.

"Congresul nu va adopta nicio lege privind instituirea unei religii sau care să interzică liberul exercițiu al acesteia; nici care să restrângă libertatea de exprimare sau libertatea presei; nici care să aducă atingere dreptului poporului de a se întruni pașnic și de a adresa petiții Guvernului pentru repararea nedreptăților." Constituția Statelor Unite, amendamentul I

Legea duminicală este un atac deschis împotriva primei prevederi a Constituției, care garantează libertatea religioasă, libertate care este eliminată prin legea duminicală, marcând astfel sfârșitul Constituției, sfârșitul Statelor Unite ca al celui de-al șaselea regat al profeției biblice și începutul persecuției împotriva celor care atunci proclamă solia celui de-al treilea înger în strigătul cel tare. Cei care proclamă strigătul cel tare al celui de-al treilea înger și protestează împotriva distrugerii Primului Amendament și a Constituției sunt persecutați de cei care ar fi trebuit să susțină și să aplice regulile sacre, care apără documentul sacru pe care fuseseră rânduiți să-l apere. Aceasta este o ilustrare a înțelegerii și aplicării istoriilor paralele ale celor două coarne ale fiarei de pe pământ, cu coarne ca de miel. Părinții fondatori ai Constituției sunt puși în paralel cu Părintele Miller. Termenul Părinte folosit pentru Miller este utilizat pentru a desemna un conducător, nu un preot papistaș. Biblia interzice să li se spună părinte bărbaților care se declară călăuze spirituale. Milleriții sunt numiți după părintele lor, așa cum se întâmplă adesea. A trece cu vederea această distincție înseamnă a pierde ceva din ceea ce înseamnă solia lui Ilie, atunci când întoarce inimile părinților către copii și viceversa.

Statele Unite, în Isaia douăzeci și trei, sunt a șasea împărăție a profeției biblice și rămân astfel până când își abrogă Constituția la legea duminicală care se apropie cu repeziciune. A șasea împărăție domnește timp de șaptezeci de ani profetici, care sunt zilele unui singur împărat. Împărăția (un împărat este o împărăție) care a domnit șaptezeci de ani a fost Babilonul. În timpul celor șaptezeci de ani, cornul statului l-a constituit guvernul Babilonului, iar cornul bisericii l-au constituit Haldeii. Daniel, Șadrac, Meșac și Abed-Nego îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii. Atât coarnele, cât și poporul lui Dumnezeu sunt reprezentate în mărturia lui Daniel. Cei șaptezeci de ani

ai robiei în Babilon au constituit zilele unui singur împărat, pe care Isaia le folosește pentru a identifica istoria profetică a Statelor Unite și istoria adventismului din 1798 până la legea duminicală.

A recunoaște că linia istoriei profetice pentru ambele coarne ale Statelor Unite ne permite să avem în vedere sfârșitul și începutul, folosind cele două coarne ca martori pentru a identifica caracteristica celui alt corn. În definitiv, coarnele erau la fel. În Daniel apar coarne; unele sunt frânte, iar din cornul frânt au crescut altele. Unele coarne din Daniel nu aveau aceeași mărime între ele, ridicându-se mai târziu decât altele. Nu este așa în cazul celor două coarne ale Statelor Unite. Aceste două coarne se desfășoară în paralel de-a lungul aceleiași istorii și marchează aceleași repere, deși diferă între ele în ceea ce privește scopul lor. Există, în cadrul acestei istorii, și anumite nuanțe care sunt importante de înțeles.

La începutul adventismului a avut loc o schimbare de la istoria profetică reprezentată de biserica din Filadelfia la biserica din Laodiceea. Trebuie, așadar, ca la sfârșit să aibă loc o schimbare de la istoria profetică a Laodiceei. Apocalipsa lui Isus Hristos cuprinde lumina acestei înțelegeri, iar aceasta face parte din ceea ce este desigilat în acest timp.

Și "după încheierea celor șaptezeci de ani" papa va "cânta", iar "desfrânata" "uitată" va fi "adusă în amintire". Ea este "adusă în amintire" la legea duminicală, unde chestiunea este între închinarea la soare și închinarea zilei despre care legea lui Dumnezeu a făcut cunoscut omenirii: "Adu-ți aminte".

În acest articol am identificat că istoria stăpânirii de șaptezeci de ani a Babilonului tipifică istoria Statelor Unite din 1798 până la legea duminicală. Într-un articol anterior și adesea în Tablele lui Habacuc, identificăm faptul că robia în Egipt și izbăvirea din Egipt tipifică, de asemenea, istoria Statelor Unite și a poporului lui Dumnezeu. Aceste patru istorii — ale Babilonului, Egiptului, Adventismului și Statelor Unite — nu sunt singurele linii de suprapus peste aceste linii, dar, când aplicăm regula primei mențiuni acestor patru linii, este absolut uimitor. Voi încheia acest articol cu o ilustrare simplă și parțială a ceea ce vreau să spun și a ceea ce intenționez să continui când vom aborda în continuare istoria din Isaia douăzeci și trei, la un moment ulterior.

Istoria Babilonului are un rege convertit la început și un rege nelegiuit la sfârșit. Nu are importanță dacă ar fi Biden sau Trump, căci cartea lui Daniel învață că Dumnezeu este Cel care așază stăpânitori și îi înlătură. Ceea ce se poate afirma cu certitudine despre orice conducător, fie democrat, fie republican, în vremea legii duminicale, este că el este nelegiuit. Nebucadnețar era Babilonul; el era tiranul Babilonului, dispus să arunce trei bărbați buni în foc. Dar, în cele din urmă, s-a convertit la Dumnezeul lui Daniel. Nu a fost așa cu ultimul conducător, Belșatar. El a fost un rege nelegiuit. Statele Unite, în profetie, încep ca un miel, simbol al lui Hristos și al jertfei Sale pentru omenire. La sfârșit, Statele Unite vor vorbi ca un balaur. Schimbarea de la Hristos la Satana în această linie a istoriei este reprezentată de diferența dintre Nebucadnețar și Belșatar.

Lui Belșatar i se dăduseră numeroase ocazii de a cunoaște și de a împlini voia lui Dumnezeu. Îl văzuse pe bunicul său, Nebucadnețar, izgonit din mijlocul oamenilor. Văzuse cum mintea cu care se mândrea monarhul trufaș a fost luată de Cel care i-o dăruise. Îl văzuse pe împăratul

izgonit din împărăția lui și făcut tovarăș al dobitoacelor câmpului. Dar iubirea lui Belșatar de plăceri și de autoproslăvire a șters lecțiile pe care nu ar fi trebuit niciodată să le uite; iar el a săvârșit păcate asemănătoare cu acelea care au adus judecăți exemplare asupra lui Nebucadnețar. El a irosit prilejurile care i-au fost dăruite cu îndurare, neglijând să folosească ocaziile la îndemână pentru a ajunge să cunoască adevărul. „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” era o întrebare pe lângă care marele, dar neînțeleptul rege a trecut cu indiferență. Bible Echo, 25 aprilie 1898.

Observați că nelegiuitul Belșatar era regele nesăbuit. El a suferit aceeași judecată ca tatăl său, Nabucodonosor, căci ambele judecăți erau reprezentate sub forma «de șapte ori» din Leviticul douăzeci și șase. Nabucodonosor a fost pe câmpuri, trăind ca o fiară, timp de două mii cinci sute douăzeci de zile, adică șapte ani biblici, iar judecata fiului său, Belșatar, care a fost scrisă pe perete, reprezintă de asemenea două mii cinci sute douăzeci. Diferența a fost că judecata împotriva lui Nabucodonosor l-a convertit și l-a făcut un rege înțelept, pe când judecata asupra lui Belșatar a venit peste regele nesăbuit.

„Ultimului conducător al Babilonului — precum, în chip tipologic, și celui dintâi — i-a fost rostită sentința Veghetorului divin: ‘O, împărate, ... Ție ți se spune; Împărăția s-a depărtat de la tine.’ Daniel 4:31.” Profeti și regi, 533.

Scrierea de pe perete pentru ultimul președinte este Primul Amendament, care identifică „zidul” separării dintre biserică și stat, pe care ultimul rege nesăbuit nu-l înțelege. Formula „de șapte ori” din Leviticul douăzeci și șase reprezintă o „împrăștiere a poporului” care este săvârșită de împăratul de la miazănoapte la legea duminicală. Acea împrăștiere este ruina națională care urmează legii duminicale. A șasea națiune a uitat lecțiile părinților săi fondatori, care au redactat Constituția pentru a proteja nu numai împotriva unei biserici corupte, ci și împotriva regilor europeni tiranici cu care femeia coruptă s-a culcat. Părinții fondatori îi reprezintă pe aceia care au respins papalitatea și pe regii Europei, căci știau din propria lor experiență, după ce ieșiseră dintr-o împrăștiere de o mie două sute șaiszeci de ani de întuneric papal, că protecțiile împotriva aceluia tip de tiranie trebuie să fie elementul central al noii lor Constituții. Au fost părinți înțelepți, erau asemenea unui miel, dar nu tot așa cu ultimul părinte, căci el va vorbi ca un balaur. Părinții au ieșit dintr-o împrăștiere, iar fiul se întoarce într-o împrăștiere. Tiranul, în ambele cazuri, este papalitatea dintâi și papalitatea din urmă.

Simbolul judecății asupra lui Nebucadnețar, primul împărat, și asupra ultimului împărat, Belșatar, a fost împrăștierea de „șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase. Nebucadnețar a trăit-o, iar Belșatar a avut-o scrisă pe perete ca epitaf, chiar în noaptea în care a murit. Simbolul cornului republican la început a fost eliberarea sa din robia Împăratului de la miazănoapte, iar simbolul cornului republican la sfârșit este robia adusă de Împăratul de la miazănoapte. Legea duminicală este „chiar noaptea” în care moare a șasea împărăție a profetiei biblice. În toate cele patru ilustrații — Belșatar, Nebucadnețar și începutul și sfârșitul cornului republican — două mii cinci sute douăzeci din Leviticul douăzeci și șase este simbolul reprezentat la început și la sfârșit. Aceasta reprezintă semnătura lui Alfa și Omega.

Prima "profeție de timp" pe care a descoperit-o William Miller a fost cea a două mii cinci sute douăzeci din Leviticul douăzeci și șase. A fost prima piatră din temelie pe care Isus a așezat-o prin lucrarea lui Miller. A fost, de asemenea, primul adevăr fundamental care a fost pus deoparte de către Adventism în 1863. Când toate pietrele de adevăr ale lui Miller au fost așezate în temelie, acele adevăruri au fost reprezentate pe cele două table ale lui Habacuc, care sunt hărțile pionierilor din 1843 și 1850. Acele două table reprezintă relația de legământ dintre Dumnezeu și poporul Său denumit, întocmai cum cele două table ale Celor Zece Porunci reprezentau legământul cu Israelul antic.

La sfârșitul adventismului laodicean, când, la legea duminicală, va fi vărsat din gura Domnului, scrisul de pe zid constă în acele două diagrame sacre ale pionierilor. Diagrame pe care ei nu le pot citi, căci au refuzat să tragă folos din mesajul de avertizare la începutul istoriei lor....

Criza financiară din 1837 în Statele Unite ale Americii a fost un eveniment complex, declanșat de o combinație de factori economici, politici și activități speculative.

Bulă speculativă: În anii premergători anului 1837, a existat un avânt speculativ în domeniul terenurilor și al investițiilor, impulsivat în parte de expansiunea țării către vest. Speculația cu terenuri, îndeosebi la frontiera vestică, a condus la prețuri umflate ale terenurilor și la îndatorare excesivă.

Creditare facilă și acordare speculativă de împrumuturi: Băncile și instituțiile financiare acordau volume mari de credite și împrumuturi, adesea fără garanții adecvate. Acest acces facil la credit a contribuit la frenezia speculativă și a sporit riscurile de instabilitate financiară.

Supraexpansiunea băncilor: Băncile își extindeau operațiunile în ritm rapid, emițând adesea mai mulți bani de hârtie (bancnote) decât aveau acoperire în specie (aur și argint). Această practică, cunoscută sub denumirea de „wildcat banking”, a dus la o abundență excesivă de monedă nereglementată și nesigură în circulație.

Politicile economice ale lui Jackson: Politicile președintelui Andrew Jackson au contribuit la agravarea crizei. În 1836, el a emis Specie Circular, care impunea ca terenurile publice să fie achiziționate cu monedă metalică (aur și argint), mai degrabă decât cu bani de hârtie. Aceasta a generat o mișcare precipitată de convertire a bancnotelor în specie, provocând tensiuni financiare și falimente bancare.

Factori internaționali: Criza din Statele Unite a fost influențată, de asemenea, de condițiile economice internaționale. O recesiune în economia Marii Britanii, țară care este un partener comercial important al Statelor Unite, a condus la o reducere a cererii pentru bunurile americane și a exporturilor Statelor Unite. Aceasta, la rândul ei, a afectat întreprinderile americane și a contribuit la dificultăți economice.

Panică și asalturi asupra băncilor: În mai 1837, o serie de șocuri financiare, inclusiv falimente bancare și contracții ale creditului, au dus la o panică în rândul investitorilor și deponenților. Această panică a declanșat un val de asalturi asupra băncilor și o contracție severă a creditului.

Contrația masei monetare: Pe măsură ce băncile au intrat în faliment și condițiile de creditare s-au înăsprit, masa monetară totală din economie s-a contractat semnificativ. Această contrație a masei monetare a agravat dificultățile economice și a adâncit recesiunea. Conjugarea acestor factori a condus la un declin economic sever, caracterizat prin falimente bancare, șomaj, reducerea cheltuielilor de consum și o depresiune economică generală.

Nu avem nimic de temut cu privire la viitor, decât în măsura în care vom uita felul în care Domnul ne-a călăuzit și învățătura Sa din istoria noastră trecută. Schițe din viață, 196.